

Габриела Цанева

Габриела Цанева
Светлата пътека към звездите
copyright © 2009 Габриела Цанева

© Издател – Буквите Пъблишинг

ISBN 978-954-9375-XX-X

Светлата пътека към звездите

ГАБРИЕЛА ЦАНЕВА

СВЕТЛАТА ПЪТЕКА КЪМ ЗВЕЗДИТЕ

СТИХОВЕ

2009

Габриела Цанева

ИЗХОД

Ще трябва да намеря Изхода...
Не за теб и не за мен...
Пътеката,
която води от портата
на Ада
до днешния ни ден...
Вървя по тръни към Човека –
колко века
търсим пролуката,
която ще ни изведе
на гладката поляна
оплевена
от сянката на бурени,
която ще ни позволи
да гледаме
отгоре – като богове
и погледът
да стигне надалеко...

Днес виждаме – почти дотам,
където няма Бог и сътворение.
Как искам да надникнем по-„отвъд”...
и да намерим изгубените измерения.

Габриела Цанева

СВЕТЛАТА ПЪТЕКА КЪМ ЗВЕЗДИТЕ

Не знаех,
че пътеката наистина
е светла.

Не знаех,
колко лесно по нея
се върви.

Не знаех,
колко хубаво е
да си идеш –
когато съзнанието
ти лети.

Не знаех,
колко лесно е
да се завърнеш –
когато има
при кого.

Светлата пътека към звездите

Не исках
да започвам
отначало.

На ластично
въже завързана
висях.

Към бездната
издигнах се,
или
във висините
спрях?

Сега все мисля
за разходката
по светлата
пътека към
звездите.

Завърнах ли се
към началото?
Или направих
кръговрат...

ИЗЯДЕНИ СЕТИВА

Изтекоха ми
жизнените сили –
желанието ми
за Друго се стопи.

Ръцете ми тежат –
колони каменни.
Рушат – това,
което сътворят.

Омекнаха ми коленете.
Страхът пълзи отвсякъде.

Шумът на идващия ден
звъни, жужи, вибрира –
промъкква се в главата ми,
яден и студен.

Мъгла навлиза през
прозореца.
Изяжда сетивата ми...
А с тях - и мен.

Светлата пътека към звездите

Къде вървя?
Не смея да се питам.
Къде отивам?
Стигнах ли донякъде?

Как искам
тихичко да си отида...

Далече там.
Далече...
Сам.

ЛУННА ПУСТОТА

Нощта отива си.
Оставя

след себе си
пустиня.

Сред пустошта
вървя.

Не зная - има ли ме?
Лунна пустота...

ГЛУХАРЧЕТА

Прецъфтели
глухарчета -
бели
като скалите
под тях.

Някъде горе
по билото
още
светят преспи
от сняг.

Каменни пътища
изпепелели
изтлели
впиват тела
в зелени бърда.

Черна врана
оглежда пръстта
на късно
ораните ниви.

С гладен поглед
навежда глава
разперва
крила. И отлита.

Бели глухарчета
ронят сълзи -
вятър ги вплита
в ланшни треви.

ПРОЛЕТНО НАСТРОЕНИЕ

Нощта стъпва с тихи стъпки.
Тихо се промъква пролетта.
Зимата на пръсти се измъква –
неусетно отлетя.

Дърветата са още черни.
Протягат пръсти към пръстта.
Настръхналите храсти са
огрени от кръглата Луна.

Звездите още са студени,
захвърлени сред дрипаво небе.
Зората е далеч от мен.
Земята разцъфтя, зове.

УСМИВКАТА НА ОЧИТЕ

Прекрасно е
дори
очакването
нещо да се случи.

Не питаме
дали
подарък
ще получим

или ще видим
в нечий
очи усмивка
да блести.

ДВУИЗМЕРНА

Като валяк мина
през мен битието.

Двуизмерна стоя –
залепена за равнинната
плът на мига.

Как искам –
да надникна
в отвъдното измерение.
Третото,
петото,
десетото...
Онова,
в което сме други.

Как искам –
да вървя
по голия гръб на Вселената.
Без страх
от падане,
от вчера,
от утре...
От онова,
което прави ни други.

КАПАНИ ЗА МЕЧТИ

Мразя понеделниците –
капани за мечти.

Мразя делниците -
изгубвам се във тях

Дори не мога да си спомня
дали такава бях.

Дори не мога да тъгувам -
спрях;

дори не мога да си пожелаю
друго,

дори не знам какво –
това,

което съм пропуснала
или това, което е било.

Дори не знам дали да искам
да съм

пак такава, каквато бях преди
или да искам да съм д р у г а...

Но каква?

каквато никога не съм мечтала,
или онази, от старата мечта...

ВСЕ ТЪРСЯ

Все търся.
Все сред плевели
крача.

Грак от гърлото
плаче.

Ще намеря ли
двери,
които към мене
да водят.

Ще намеря ли
брод...
или кално
поточе?

Не към мене
е пътят –
аз от себе си
бягам.

Не пролука
и брод –
прокуда
очаквам.

Все търся.
Все сред плевели
крача.

Ще намеря ли
разум, запокитен
в обрасла градина?

Ще намеря ли
длани, стоплили
птиче?

Пак плевяса
главата ми.
Ръцете ми
скубят тревата.

Парят дланите –
от коприва венец
ми направиха.

СЛЕДА

Разлиствам бели страници -
не се намирам в тях.
Такава тишина ме дави -
оглушах.

От взиране в монитора
очите ми горят -
следа от личността ми
да открият...

Че някога била съм жива.
Че някога съм искала.
Че някога била съм
знак.

Векът на Информацията -
върза ни за световната мрежа.
Колко бледа драскотина
е викът -

по гладката цялост
на виртуалната
Вселена.

СЪЩНОСТ

Кънти черупката ми
търкаля се
по склона на живота.

Защо остава все такава
непроменена,
гладка и студена?

Търкалям се по склона
на живота –
все по-надолу падам.

Ще се разбия ли
в коравото му дъно...
Или ще се изправя?

Ще проехти ли звън
от пръсване?
Или пръстта ще
ще цъфне?

Ще тръгна ли
отново пак нагоре?

Или ще спя,
заровила глава
под корен?

Ще дращя ли
по камъните
оголели до върха?

Ще гледам ли
с други очи
други предели?

Или душата ми,
гладна,
пак ще боли?

Ще тупти,
ще набъбва,
пак ще лети...

Там, където
ще пари -
ще проси...

Там, където
бушуват
пожари -

ще изгори.

После –
само с едно око
ще надникна.

И ще намеря -
Света -
скрит
в просено
зърно.

Извън мига;
Извън безкрая...
Готов да поникне.

ШАРЕНИ ПРИКАЗКИ

Тичам по празните страници.
Бели и чисти – очакване.

Бавно стъпвам по буквите.
Пустотата им ме задави.

Гладна съм – толкова,
че залитнах – и паднах.

Заръфах листа.

Бели снежинки
валят от устата ми.

Шарени приказки
разцъфват от тях.

Топят се в ръката ми.
Плачат.

Сълзи висят по върховете
на пръстите ми.

Превръщат се в кръв.
Капят.

НОЩЕН ВАЯТЕЛ III

Ако в градските канали
не виждаме поне реки,
накъде да продължаваме -
щом дъждът вали, вали...

ако в ямите помийни
не открием топлина,
то къде ли ще си
стоплим оскотялата душа?

Тъжно и красиво –
до нови срещи в полунощ,
когато кръглата луна
зад облаци се крие,
а кучето протяга врат и вие,
забравило домашния уют,
или пък стария кашон
до кофата за смет,
във който се е свило.

УТРОТО ИДВА

Утрото идва.
Сивото пълзи
от прозореца –
като пепел.
Задръсти
очите ми.
Ще ме затрупа.

Не дишам –
сивото ще
влезе в мен;
ще се смеси
с влагата
в дробовете ми;
ще стане цимент.

Не мърдам -
хубаво ми е,
мълча.
Сивото се
слива със
сивите клетки
на ума.

ХВЪРЧИЛО НА ВЕРИГА

Животът се вкопчи в мен -
като верига на котва.
Влече ме – към дъното.

Аз не съм кораб –
хвърчило съм.

Потъвам – във въздуха.

ДА ХВАНЕШ ЗВЕЗДА

Жегата се стовари изведнъж.
Нощите станаха парещи, а дните...
Въздухът изгаря гърдите.
Крайниците тежат.

Лятото се просмука в телата –
като проказа; изяжда ги.
Душите отдавна лежат –
захвърлени някъде.

Безмълвни светулки блестят –
осветяват нощите; пулсират
със зелените си коремчета –
току-до прозореца...

Току-да ги хванеш с ръка...
Все едно хващаш звезда.
Само дето не знаеш какво да
я правиш – светулката...

Защото звездата
умира
в ръката
ти.

ЛАСКАТА НА ДЪГАТА

Земята, напукана
като селска длан –
чака милувката
на дъжда.

Житото пожълтя.
Стъблата му
се извисиха
към небето.
Класовете му
натежаха,
извиха се
към пръстта.
Жегата
ги пече.
Зърната му,
в млечната си
мекота –
плачат
от жажда.

ВУЛКАН

Сълзи капят –
парещи гейзери.
Вулкан изригва
от очите.
Тече лава
по страните.
Камъни падат
от тях.

СЕЧИЩЕ

Не вярвам в нищо
вече.

Като през сечище
вървя.

Пожарище.

И в пепелта
зелени
клонки газя.

Протягат тънички
ръце

към мен –

мушици,

птици,

паяци и

овъглени

цветове.

В очите ми

се впиват

звездни ветрове.

Вървя

през пясъци

и скреж.

Ръцете ми
прегръщат сухи брегове.
Очите ми
прегризват тъмнината.
И нещо скрито в мене мре –
копнежът по забрава.

ПРИКАЗКА ЗА ДОБРОТО И ЗЛОТО

Добро и зло са моите половини.
Разкъсват ме, горят ме, извисяват ме.
Държат ме жива, направляват ме –
дори когато мисля, че ги побеждавам.
Добро и зло –
едно чрез друго ги убивам.
Но не умират.
Аз ставам сива.
Добро и зло са наши половини.
Разкъсани, горящи, извисени, мрачни.
Те карат ни да бързаме
по пътищата прашни.
Ще искаме ли някога да спрем?
Ще искаме ли – будни, блудни, мудни
да чакаме пощада ?
Не искаме да просим прошка
за мига, когато сме избирали.
Защото свойството да
се съмняваме ни прави хора.
Да искаме; да преценяваме.
когато трябва - да решаваме.

Габриела Цанева

Добро и зло - ако ги няма -
светът ще бъде сив и сух.
Човекът предпочел е ада -
щом в рая трябвало
да бъде глух...

ОТНОВО

Може би отново
ще разбудя сетивата си.

Може би отново
ще запя.

Може би отново
ще открия
зов във кучешкия лай.

Може би отново
ще потърся
мястото на земния безкрай.

Може би душата ми
ще тича
пак по голите била.

Може би очите ми
ще виждат
пак звезди и синева.

Може би и пръстите ми
ще пулсират
пак с копнеж към онова

недокоснато,
неуловено,
с мисъл и слова.

В МЪЛЧАНИЕ

I

В мълчание и тишина
животът бавно тича,
измъква се и по една
пътека криволичи.

II

Бързо изяждам белите страници.
Като на шега, или като за спасение?
Тичам, разсичам поредните граници.
Нижа ред след ред, като изцеление.

III

Да пиша и да се надявам -
това ли ми остава?
Да пиша и да се опитвам
с думи да удавя
това, което не успявам
наяве да направя?

СЛЕДИТЕ НА ЖИВОТА

Следите на живота
разпилени
върху тетрадки
с дебели корици.

Следите на живота
уловени
ще литнат ли -
освободени птици?

Следите на живота
ослепели
ще цъфнат ли -
пулсиращи зеници...

САМИ

притча за моето куче

Разхождахме се двете –
следобедното слънце
ни огряваше.
И тъпчихме си
сенките –
вървейки вързани.
Веригата се
впиваше в ръката ми
и във врата ѝ.
Измислени –
втъквахме я в тротоара.
И слънцето
блести в метала.
Вървим сред хилядите –
вързани.
Уморени плаваме
по мътните платна
на булевардите,
където се разделяме
със себе си.
И впили поглед
в бистрата роса на
Слънцето –

вървим, забравили
за вятъра, който
ни отнася мислите.
Вървим.
Забулени
и заблудени
в сияние от слънчеви лъчи –
огрени
стрени от плясъка на...
Забравих как плясъка
изсипва се през пръстите.
И тихо трупат купчинки
под тях.
И как
се трупат дните –
пясъчни...
Еднакви, сиви, стрити
скрити, тихи,
безлики,
безлични...
Впиха
се в живота ни
и го разделиха –
на купчинки,
които трупат се
под пръстите на
двете ми ръце –

къде оттрупват се?
Безлично-безразлично
ми е – само
знам, че пак
ще мога и ще искам...
Искам!
Да разкъсам
веригата,
с която съм
завързана за обичта...
Не искам.
Вървим
по прашната пътека;
по тротоара, тръпнеш
от тракане на токчета
и колела;
по булеварда, скрил
зелената сърцевина
между шосетата,
с които е облечен.
Шептят листата му
приспивна песен.
И улиците
се улисват,
скрили ни сред
всички, които
в себе си

са приютили...

Вървим –
копринените си
крака преплитаме.

Вятър роши
копринените ни
коси.

Умираме –
преди да се родим.

И тихи
спираме –
Слънцето припича
гърбовете ни.

Замръзнали са
сенките пред нас.

Човек и куче –
на паважа...
сплескани.

Сплеска ни
животът?

ПАЛАЧ

Мокра козина
край пътя –
облаците плачат.

Скърцат гуми
по асфалта –
викът на палача.

ОСИРОТЯЛА НОЩ

Тъжно е, когато
болката утихва.
Убийствено – когато
сърцето ти отвиква
да чака и да се надява
умората да си отиде.
И очаровано тогава
да бие и да пие
кръвта ти разлудяла.
Тъжно е, когато
нощта осиротяла
към теб протяга длани
и иска, но не става
убежище на мисли
изпъстрени и странни.
Вълшебница – за други
за теб – измислици омайни...

ЩЕ МЕ СЪБУДИШ ЛИ?

Ще ме събудиш ли,
мили?
Ще изметеш ли
свилата,
обвила
ума ми?
И духът ми,
чист,
ще зазвъни ли?
Мамо, прости ми!

Днес друг люлее
сърцата ми.
Онова, което от години
не бие -
като камък се търкаля
в клетката на ребрата ми -
може
да я разбие.
И онова, което от страх
се е свило в юмрук -
напук
ще се пукне.

Кръвта ми ще бликне –
телесен боклук,
върху който ще цъфне,
преди да помръкне
(за кой ли път),
това, което
прави
поета.

РАЗЦЪФТЕЛИ МАРГАРИТКИ

Разцъфтели маргаритки
в тревата –
като ранен сняг.

Птици блъскат си
телата
в мрежи, като впряг.

Мислите ми плискат се
в главата –
като в ранен бряг.

ЦИКЛОП

Токът спря.
Угасна окото
на компютъра.
Мъртъв циклоп
лежи
на бюрото ми.
Трупът му
тежи.
Протяга
озъбената си клавиатура,
и ближе
ръцете ми.
Пръстите ми
пробягват
по белите зъби.
Тихо тракат
самотните
челюсти.
Чакат
потокът
на насочените електрони
да върне живота
на беззъбите им половинки.
Мониторът отвори око.
Блещука
като слюнка
в беззъбата уста
на старец.

ДУМИТЕ - ХИЩНИЦИ

Думите – образи;
думите – хищници.
Идват и бягат –
измислици.

Думите падат –
плод или камъни?
Думите чезнат –
измамени.

РАЗПРЪСНАТИ МОНЕТИ

Слънцето се опитва
да влети
в двора-кладенец, а
отминава
адвокатското ми
леговище.
Тук не е място
за поети.
Разпръснати
като зрънца
царевича -
дребни монети
блестят в краката ти.
Те ли ще
ти осветяват
пътя -
да свети?

РАЗЦЪФТЕЛИ СТИХОВЕ

Обличам с нови дрехи
скелетите на стиховете
разцъфтели.

Обичам думите-пътеки
към скритото на мисли
опустели.

Обричам днешните успехи.
И търся – образи и звуци
полудели...

КОРЕНИ

На Ники

Ще впия корени във теб –
не искам виелици
да ме отвяват.

Впивам корени във теб –
като пиявици.
Опивам се.

Впивам корени във теб –
усещаш ли?
Увивам се.

Впивам корени във теб –
вените ни
сливат се.

Пламват в луд
цъфтеж.

Впивам корени във теб.
Обсебих те –
умирам.

Габриела Цанева

Можеш с меч
да ни сечеш.

Впивах корени във теб.
Обесих се –
искаш ли си
свободата?

ТАЗИ НОЩ...

Тази нощ умирах –
от куршум? От рак?
Тази нощ загивах
на морския бряг.

Давех се в кръвта си
вълните ме обливаха.
Повръщах дъха си
скалите го събираха.

Тази нощ умирах -
за кой ли път в съня си
Тази нощ се връщах -
за кой ли път в ума си

Тази нощ събирах
парчета от живота.
Тази нощ прибирах
капки от въртопа.

Във всяка се оглеждаше
Слънцето високо
И всяка се подреждаше
в мозайката широка
където търсех себе си
изгубила посока.

ДЪЖДЪТ

Дъждът пърха...
Ситен като облак,
като мъгла.
Улиците светеха -
като огледала,
в които се оглеждат
уличните лампи
и кръглата луна...
С върха
на сините сандали
правех езера...
Вълните им
се плискаха
в брега на тротоара
Вървах –
край мене бе река...

ТОЛКОВА Е РАНО

Толкова рано е – смъртта да очаквам.

Толкова рано е – да се оплаквам.

Толкова рано е още да плача,

че животът отива си –

тих, безпощаден.

Толкова рано е - да се надявам

миг безпросветен да ме избави

от дните, които се впиват в съня ми.

С писък ме будят;

Изхвърлят; прокуждат.

И чакат от мен –

да започна отново

с хъс да живея –

да дишам; да мога.

ПАК СЛОВОТО

Пак словото пробуди се.
Неизчерпаеми потоци
със ритъм на сърце
понесоха ме през поляните,
през шарени гори, реки, море.

Пак словото пробуди ме.
Очите ми прободени
отново виждат зрънце;
Земята изгоряла тръпне –
раздрана плът от плугове.

Пак словото прокуди ме.
Да тичам по нивя обрасли
с зелени крехки кълнове –
лакомо ловящи лъчите
на пладнешкото слънце...

КЪДЕ ВЪРВЯ?

Не мога и не искам да съм друга,
но себе си не мога да намеря.
Не мога и не искам да обичам
живота, който ми се случва.

Не мога и не искам да опитам
в съдбата да се взирам напосоки...
Не мога и не искам, а все питам.
Къде вървя? Коя ми е посоката?

ЛУМНАЛИ СВЕЩИ ГОРЯТ

Вятърът ближе тополите.
Пукат короните –
лумнали свещи
горят.
Птици пищят в клоните
Впиват клюнове
в млади листа –
вият гнезда...
кръговрат на живота.
Гледам от Горе – като Бог.
Не питам къде ми е мястото –
ясно е – някъде Долу.
Там, в кръговрата
на материята и природата.
Само че аз не съм семе;
само че аз не съм песен
Аз съм оня,
който пее
и търси
образа си
небесен.
Не бесен.
Обесих ли се?
Или побеснях?

Къде е мястото ми?
Тук, сред тях?
Или където се пишат поеми
поели цялото небесно бреме...
Къде е мястото ми?
Стар глупак съм,
щом се питам – пак.
Изядох цялото си време.
И ненаядена останах.
Смях...
Нали това ме отличава -
от тях –
тревите, птиците, звездите.

ИЗБОР

Нали не съм от онези,
които плачат за „преди“?
Преди...
За младостта,
за детството,
за топлата сигурност,
средството
за която бе подлостта;
пропиляната мечта;
лудостта –
или поне така си мислехме –
тогава и сега.

Нали не съм от онези,
които чакат „после“?
После...
Когато
благоденствието
на Европа
ще потропа
и на нашата врата.
Врат и снага ще изправим –
ще ги изпреварим...

Нали не съм от онези,
които са вкопчени в „днес“?
Днес да оцелеем –
като кварталния пес...
Да се припичаме на слънце,
когато слънцето пече
Да се крием в тъмни дупки,
когато дъжд от небето тече

И да чакаме парчето баница,
ако има кой да го даде...

Днес...
Седя на дивана,
слушам музика –
замаяна.

Иска ми се
пак да съм
омаяна
от притчи
и мечти
за Утре
и Преди.

В тях няма да намеря корена
на опустелите ни дни.
В тях няма да намеря дверите,
към други съдбини.

ЛЕТНИЯТ ДЕН

Летният ден
уморен
си отива.

Пробива
плътта
от пространство
и време,
която обвива
души
и Вселени.

Отива си –
шумен,
отруден,
отнесен...

Отставя ни -
свити да дремем,
увили
главите си
в плесен.

Сънуваме прави
сънища бели.
Къде ли, къде ли
си, есен?

Очите ни парят
от цветни шрапнели,
отнасят ни мислите
с песен .

ЧЕТА, ПРЕПРОЧИТАМ...

Няколко раздърпани
стихчета –
а колко образи тичат
пред очите ми,
колко притчи дрънчат
в ушите ми.

Припичам се
под лъчите им.
И се препъвам,
за да видя как
ходейки падаме
и обираме
цветния прах
на живота...

Колко пъти
се спираме.
Колко пътища
не намираме.
В колко пръти
се спъваме
с протезите –
тези,
с които крачим
в света...

РАЗХВЪРЛЯНИ ЗВЕЗДИ

Събудих се след
летния покой.
Във дните няма
вече зной.
Не питам в
нощите ми кой
звезди разхвърля
сред полето,
които карат
кучешкия вой
да гали сводовете
на небето.

БЕЗ ИЗХОД

Вървах
към Съдебната палата.
Въртях
главата си и гледах
коли и минувачи,
залепнали за сивите платна
на улици и на площади.

Вървах
към Съдебната палата
и мислех
за времето преди година,
когато...
Подстригах косата си;
почти обръснах главата си
от покаяние
и желание –
да съм друга.

Пак
същата
бях –
просто –
лъв без грива.

Тихо
спях
под черните
къдрици,
останали
без сила.

Спрях
да напрегам
зеници.

Спрях –
да се вирам
напред...

Пак
бях –
без правилен ход,
без надежда
за възход –
не за мен –
за моя народ...

Без изход...

ПОЛЪХ НА МЕЧТА

Под оранжевите глобуси
на уличните лампи
падат есенни листа.
Като гларуси,
отнесени от бурята
в нощта...
Куче тича по алеята
като сянка...
Полъх на мечта.

ГОЛИ КЛОНИ

Дърветата протягат
голите си клони.
Впиват ги в небето.
И дъждът се рони
по гладките им стволи.

ЕСЕН

I

Слънцето се оглежда
в локвите.
Дъждът се оцежда
от клоните.

II

Самота –
оголели клони
в есента.

НАСТОЯЩЕ

Когато не променяме живота –
той нас променя...
Живеем в настоящето.
За Вчера и Утре не мислим.
Днес ни съсипва от делничност.
Сетивата са мъртви
и друго не искат.

Ежедневието на адвокат ме удави.
Уби ме тихо и безмилостно –
дори и не разбрах кога.
Днес виждам само как
трупът ми се поклаща
в тихата безвременна вода.

СТАРИЦАТА

Прегърбена старица
едва изкачва стъпалата
на Съдебната палата.
Бастунът в ръцете ѝ
стърчи –
като прът в колелата
на системата,
която живота и
вгорчи.

Лази бабата нагоре –
като охлюв по скала.
И с очите си огрява
вкочанените тела
на облечените в тоги
жреци на
справедливостта.

Зад браздите на лицето
е стаена гордостта
на човек без плът,
който има само
сила на духа.

ДЕКЕМВРИ

Тревата зеленее
тучна, като
през юни.

Слънцето грее
през оределите
къпини.

Дърветата алчно
пазят раздрипаните
си одежди.

Храстите, настръхнали
от студа
свеждат
чела.

Вятърът вее –
врабците
се сливат
с кафявата шума.

Кучетата,
сгушени в гниещите
листа, общуват
без думи...

ГРАДСКИ ПЕЙЗАЖ

Голи улици.
Вятърът мете
замръзналите
песъчинки.

Снегът се е свил
между ъглите
на бордюрите,
повил е
асфалта.

Посърнали
листи
летят.

ПЕЙЗАЖИ

I

Водата изстива.
Огънят угасва.
Залез.
През прозореца –
заледени хълмове.

II

Бръшлянът
лази по стената.
Впива
пипалата си
в скалата.
А после виждам –
листата му
били от плат.

СКРИТА БОМБА

Нещо щрака в главата ми –
като брояч на скрита бомба,
който чака да я взриви.

Тишина –
между чакането
и взривяването,
в която
чуваш мислите си,
които се завръщат
от нищото,
в което са били...

Те чукат по стените
на черепа ти –
като по заключени
врати.

Стреснат се питаш –
аз ли ги прогоних;
аз ли държа
ключа
от заключената
къща

на моята глава –
запокитена нейде
из безлична синева...

Мислите бавно се връщат –
като блудни синове...
Одрипани, бездомници;
Раздърпани, безродници;
Безредни,
без редици,
способни да всяват
безредици...
Бавно ги загръщаш,
притваряш очи,
бавно те прегръщат
и не разбираш
точно кога се превръщаш
в друг човек,
в друго,
без друго...

Мислите стържат
по стените на черепа –
вече не искат
да отключват врати;
вече искат
да сричат стени...

Стена.
Зид.
Зад
стената на черепа си
се свивам стаена.
Зададено плача.
Влача
живота, който ми остана,
когато мислите ми
се скриха на тавана
на моето съзнание.
Празна къща е главата ми.
Няма мебели – само спомени,
прах,
паяжини и
страх...

Че някога
пак
ще оживея?
Че някога
пак –
когато стопаните
се завърнат
неканени
от забравени

вени
ще закапе кръв –
като стръв
за акули...
И ще дойдат
пак
отминали
мисли,
оглушели,
осиротели...
Обикалят главата ми,
впиват челюсти
в черепа.

Вече не искат да го отключат
Вече не искат да сричат стени.
Искат само кръвта ми да смучат –
когато костта се строши...

КУП МЕЧТИ

Нощта е тъмна
и студена –
топлият си ти.
Тихо се усмихват и
ме гледат сините очи.
Дланите ни
нежно се докосват –
вън дъждът звъни.
Чувствата сега
прохождат –
има само куп мечти.

УСМИВКА

Усмивката си ти ми подари.
“Обичам те” – как хубаво звучи.
Очите ми те гледат със закачка.
Остана ли ти дъх?
Ела към мен – поне на крачка...

ОТСЪСТВИЕ

Отсъствие.

Дървета протягат клони.
към озъбено небе.

Птици падат, прогонени
от мразовити ветрове.

Клюнове тракат затворени.

Трошат ледове.

Пустош.

НОЩТА Е БЯЛА

Снежинките блесят
под уличните лампи –
падащи звезди.

Парят дланите, изгарят.
Лекуват
болните души.

Нощта е бяла –
както би била,
ако Вселената
е стара –
като Вечността.

ДУШИ НА КЛАДА

Разпада се като планински ек
звукът
на минали
кошмари.
В кошарите
на ежедневните си умове
градим барикади;
зад тях се крием,
развели
парцали
вместо знамена.
Душите си на клада
ще изправим...
Защо душите ли?
Душат телата ни
и искаме от тях
да се избавим.
И правим
театрално аутодафе.
Фенери палим, вместо клади.
Душите си отдавна сме приспали.
Телата си поне
ще осветим с фенерите –
защо да ги горим?

ЖИВОТЪТ СЕ СЛУЧВА

Животът се случва.
Понякога сух;
понякога скучен;
друг път е вкусен –
минава животът, послушен.
Понякога с пух ме покрива;
понякога – с розов памук...
Друг път кух
го оставям
и отминавам –
напук...
Отвъд преминавам
и продължавам...
Ден след ден –
шавам.
Понякога спирам;
друг път –
огън събирам...
Понякога тичам;
понякога падам
Понякога дишам
понякога страдам...
Понякога с мир

превземам баир
след баир...
Друг път битките
свличат цялата кожа.
Понякога ножа
не стига докрай.
Трябва секира –
с нея обирам
плътта
от костта...
Дали съм жива?
Днес не намирам
пътека в наболата
болна трева...
Размахвам крила
Откривам мига...
Мигам
срещу слънцето –
ослепяла;
заспала
обляла
света
в светлина...
Отново минава денят –
сив свит изтрит
изчегъртан от живота ми
нагълтах го

боли в гърдите ми
в съня ми
Къде остана гривата на коня
оня, с разперените си крила
когото гоня
защото гривна
си направих от неговата
волност
и с нея закопчах ръцете си

ЖИВОТЪТ СЕ СЛУЧВА

Животът се случва –
Минава - послушен.
Понякога с пух ме покрива
Понякога жили с коприва;
Дали съм жива?
Забравих да питам...
Политам.
С крила
откривам
света.
Светя...
Днес падам.
Утре може пак да летя...
Днес бягам...
Утре може пак да кървя...
Днес вървя
към същността
на битието.
Днес отивам
в полето,
където младите
жита
се хранят от топлата
утроба
на семената си
и на дъжда...

ЛУДАТА РЕКА

Тичат думите –
пътеки
по склонове
на мисли
леки...

* * *

Отново плувам
в мътните талази
на лудата река...
Течението ѝ
ме дави.
Душата лази
по калните била...

Днес знам –
не съм аз тази,
която е зад
моего лице.
Държа молива
с две ръце.
И впивам нокти
в гладката си кожа –
вместо ножа.

БАРОН МЮНХАУЗЕН

Отново –
иска да ме изяде –
денят,
от който бягам.

Отново –
хващам
си перчева
и се вадя
от бездната,
която
ме удавя.

Не съм удавник –
плувам.

Катеря се
по лъскавите гърбове
на сини хълмове...
Били вълни...

Гмурвам се
под разпенените им
била...

Била
ли съм
делфин?

Излитам
в облаците,
мокра от сълзи...

И гоня хоризонта...

Пясъчният бряг
ще ме прегърне...
Ще сложи край
на лудия ми бяг...

Смърт или спасение?

Делфин ли съм?
Или Барон Мюнхаузен –
от моето прозрение...

БРЕМЕТО НА ДУМИТЕ

Отиде си Вчера –
треперя.

Отново е Днес.

Отново е
сиво;
отново – стрес.

Не ме е еня.

Чакам оня
Ден, когато ще загърбя
страха от идващото време
и ще избягам от бойното поле.

Друг ще поеме
смазващото време
да брои думи,
вместо часове...

ДИВО ЛИЦЕ

Диво
лице –
колко красиво...
И с тези бели коне –
копнежа си цял
да изпия.

Лудо
сърце.
Сива усмивка...
И тези бели коне –
нижа живота си,
вия...

ЗИМЕН СЪН

Тихо и топло.
Тих сняг вали.
Покри
локвите и кишата
с бял чаршаф.
Попи калта,
полепнала
по коловозите.

Изви клоните
на храстите –
превърна ги в иглута
за бездомни кучета.
Чисто е. Тихо е.
Зима.

Вали снегът, затрупва ни.
Нищо не остави
по белите поляни
на измислените дни.

Чудни светулки
играят под уличните лампи,
бели като булки...

Замаяни отлитат
към облаците,
или омитат
преспите...
умират...

Тихо е. Чисто е.
Сън.

ДУМИТЕ СЕ ГЪРЧАТ В ТИШИНА

Думите се гърчат в тишина.
Не чувам капките вода,
които вятърът запраца в мрака.
Текат от черното небе реки.
Промъкват се през клоните
безлистни на спящите брези.
Рушат асфалт, павега.
Притихва вятърът.
Червени капки капят
пред пламналите ми очи.
И пиша – гонена от страх,
че съм погубила поета.
Заспивам – сложила глава
на рамо – като птица.
Сънувам, че съм със крила.
И гоня вятъра сред облаци,
приличащи на колела.
Изгрява Слънцето – лъчите му
разсичат близките била.
Изгарям в кървавата му корона.

ЗВЪНЯТ КАПЧУЦИТЕ

Събудиха ме
камбаните
на капчуците.

Звуците
на деня
чукат по
черепа ми.
Чупят
мислите ми...
Мислите ли?

Отдавна
не мисля.
Дните
лежат
на паважа...
Веждите ми
се вдигат учудени,
когато
очите
виждат
в сумрака
на думите

Габриела Цанева

живота,
който минава –
не чуден;
отдавна
прокуден...

ЗАМРЪЗНАЛИ ПОЛЯНИ

Замръзнали бели поляни -
черни врани летят.
Замръзнали клони стърчат –
кой птиците ще нахрани.

Замръзнало слънце огрява
забулено в бяло небе;
замръзнало бяло поле
оголени длани протяга...

И вие самотното псе
в замръзнали бели гори –
подгонило ятото врани
молитви за пролет шепти.

РИСУВАМ С ДУМИ

Рисувам с думи
пролетта.

Рисувам с думи
светлината,
преминала
през младите
листа.

Рисувам с думи
любовта,
разцъфнала
по плодните
дръвчета.

Рисувам с думи
песента
на златните
пчели,
поели
аромата
на слънчеви
треви.

Рисувам с думи
полета
на сивите
врабчета...

Рисувам рими
и полета.
Рисувам капки
по стъкла.
Рисувам облаци,
удавени
в морето.
Рисувам въздух,
тъмнина...
Рисувам полъх
и мечти,
рисувам твоите
очи
усмивка,
нежност...
Рисувам – има ли
надежда?

Отново –
ражда
се света...
Отново?
Вечност...

СЪБИРАМ ТРОХИЧКИ ОТ МИСЛИ

Събирам
трохички от мисли,
разпилени някога -

пътечка на Хензел
и Гретел...

Разбрала
ли съм,
че потъвам
в гората?

Или просто
съм
хвърляла -
пепел.

Нахраних
зверове и птици...
Търся
пътя
към себе си...

СВЕТКАВИЦА

Искам да горя.
Като светкавица –
миг, два...

Искам – да разпоря
синевата.

Искам – като пор
да се заровя
във гората.

Искам – да умра.
И да живея
вечно.

Искам – да съм
по-човечна.

Искам – да не съм
това, което съм...

Но, харесва ми –
да бъда в сън...

ПРИМКАТА НА ДУМИТЕ

Вселената-сърце пулсира.
И някъде се ражда нова.

Вселената-сърце умира.
Кой спира Времето, отново.

И кой отваря дъното на
онази Черна дупка, първата
с която почва всичко?

Къде отива светлината
на Взрива ѝ - освен към нас,
дошлите твърде късно.

Кой спира Времето, когато
стане нужно кръгът на
цикъла да се затвори?

Кой връща миговете
полудели, към мястото
за срещи?

Главата и сърцето ми пулсират
и някъде се ражда мисъл.

Ръцете ми измръзнали улавят
незримите юзди на думи
пощурели.

Шумят листата на бележника –
като подгонени от вятър.

Подреждат думите
и отговори дават...

С писане се хващат
бягащите мигове.

Впримчваме ги
в опърпаните си тефтери.
А после ги измисляме.
Избухва хванатото време.

И хуква пак – към тези,
които могат да го уловят
със голи умове,
сърце,
ръце.

И голи да го носят
до границите, където
измеренията
се изгубват.
И може би тогава
избухва свръхплътното яйце
на някоя Вселена,
в която незнайни същества
напрягат умове
и търсят Създателя
на своето Време.

СВОБОДНА СЕ СКИТАМ...

Животът се случва.
Като валяк минава
през мен –
всеки ден.

Животът отмива
брега, който оставям
след мен –
всеки ден.

...

Всеки ден –
дворецът от пясък
се срива –
открива
морето.

И ето –
свободна се
скитам;
отлитам!

Ръждив и
разкъсан
лежи
сред вълни
синджирът,
вплетен
в мойте коси.

Ръждив и
разкъсан –
сред свежи
треви...
В синджира
се спъват
други души...

СЪДЪРЖАНИЕ

ИЗХОД	4
СВЕТЛАТА ПЪТЕКА КЪМ ЗВЕЗДИТЕ.....	5
ИЗЯДЕНИ СЕТИВА	7
ЛУННА ПУСТОТА.....	9
ГЛУХАРЧЕТА	10
ПРОЛЕТНО НАСТРОЕНИЕ	12
УСМИВКАТА НА ОЧИТЕ.....	13
ДВУИЗМЕРНА.....	14
КАПАНИ ЗА МЕЧТИ.....	15
ВСЕ ТЪРСЯ	17
СЛЕДА	19
СЪЩНОСТ.....	20
ШАРЕНИ ПРИКАЗКИ	23
НОЩЕН ВАЯТЕЛ III.....	24
УТРОТО ИДВА	25
ХВЪРЧИЛО НА ВЕРИГА	26
ДА ХВАНЕШ ЗВЕЗДА.....	27
ЛАСКАТА НА ДЪГАТА.....	28
ВУЛКАН	29
СЕЧИЩЕ	30
ПРИКАЗКА ЗА ДОБРОТО И ЗЛОТО	32
ОТНОВО	34
В МЪЛЧАНИЕ.....	35
СЛЕДИТЕ НА ЖИВОТА.....	36
САМИ	37
ПАЛАЧ.....	41
ОСИРОТЯЛА НОЩ	42
ЩЕ МЕ СЪБУДИШ ЛИ?	43

РАЗЦЪФТЕЛИ МАРГАРИТКИ.....	45
ЦИКЛОП.....	46
ДУМИТЕ - ХИЩНИЦИ.....	47
РАЗПРЪСНАТИ МОНЕТИ.....	48
РАЗЦЪФТЕЛИ СТИХОВЕ.....	49
КОРЕНИ.....	50
ТАЗИ НОЩ... ..	52
ДЪЖДЪТ.....	53
ТОЛКОВА Е РАНО.....	54
ПАК СЛОВОТО.....	55
КЪДЕ ВЪРВЯ?.....	56
ЛУМНАЛИ СВЕЩИ ГОРЯТ.....	57
ИЗБОР.....	59
ЛЕТНИЯТ ДЕН.....	61
ЧЕТА, ПРЕПРОЧИТАМ.....	63
РАЗХВЪРЛЯНИ ЗВЕЗДИ.....	64
БЕЗ ИЗХОД.....	65
ПОЛЪХ НА МЕЧТА.....	67
ГОЛИ КЛОНИ.....	68
ЕСЕН.....	69
НАСТОЯЩЕ.....	70
СТАРИЦАТА.....	71
ДЕКЕМВРИ.....	72
ГРАДСКИ ПЕЙЗАЖ.....	73
ПЕЙЗАЖИ.....	74
СКРИТА БОМБА.....	75
КУП МЕЧТИ.....	79
УСМИВКА.....	80
ОТСЪСТВИЕ.....	81
НОЩТА Е БЯЛА.....	82
ДУШИ НА КЛАДА.....	83
ЖИВОТЪТ СЕ СЛУЧВА.....	84

ЖИВОТЪТ СЕ СЛУЧВА	87
ЛУДАТА РЕКА	88
БАРОН МЮНХАУЗЕН.....	89
БРЕМЕТО НА ДУМИТЕ	91
ДИВО ЛИЦЕ.....	92
ЗИМЕН СЪН.....	93
ДУМИТЕ СЕ ГЪРЧАТ В ТИШИНА	95
ЗВЪНЯТ КАПЧУЦИТЕ	96
ЗАМРЪЗНАЛИ ПОЛЯНИ	98
РИСУВАМ С ДУМИ.....	99
СЪБИРАМ ТРОХИЧКИ ОТ МИСЛИ	101
СВЕТКАВИЦА.....	102
ПРИМКАТА НА ДУМИТЕ	103
СВОБОДНА СЕ СКИТАМ.....	106

Габриела Цанева